

Peter Skaarups tale ved Dansk Folkepartis årsmøde

Taler

Peter Skaarup
Formand for Dansk
Folkepartis folketingsgruppe

Dato

20. september 2015

Sted

BOXEN i Herning

Godmorgen alle sammen!

Sikke en fest, vi havde i går. Og hvor var vi mange! Jeg har sagt det før. Men jeg siger det gerne igen: Ingen er bedre til at feste end DF'ere!

Det var en fantastisk hyggelig fest i går. Og festen hører sig til. Ja, vi skal selvfølgelig bruge årsmødet til at tale politik og til at udveksle politiske ideer med hinanden. Men vi skal også huske det sociale og have tid til at tale sammen i uformelle rammer.

Nu hjælper det jo også på humøret, at vi har meget at fejre. På årsmødet sidste år stod jeg og sagde, at det var det største årsmøde nogensinde.

Det kan jeg - med glæde - gentage i år. Dette her, mine damer og herrer, dette her er det STØRSTE årsmøde i Dansk Folkepartis historie!

Jo, det er på alle måder et historisk år for Dansk Folkeparti. Vi fejrer 20 års jubilæum. Det har været en lang rejse.

En udfordrende. Og en spændende rejse gennem de seneste 20 år. En rejse, der har budt på mange oplevelser. Oplevelser, som vi har delt i fællesskab. Og netop vores stærke fællesskab er en af grundene til, at partiet står så stærkt i dag.

Mine damer og herrer: Aldrig før har DF fået så mange stemmer ved et folketingsvalg. Lad os give os selv en hånd, fordi vi har et fællesskab og en vision, der gjorde dette muligt!

Men, mine damer og herrer, kære DF'ere, festen slutter faktisk ikke her.

For jeg tror, vi i DF er ved at blive en helt ny og skabende kraft i det danske demokrati. Vi er hverken helt blå eller helt røde.

Vi er afbalancerede og arbejder på løsninger, der er retfærdige i et samfund, der nu engang ikke har uanede ressourcer. Jeg sagde det under valgkampen, og jeg siger det nu: Det handler om tryghed og tillid.

Mine damer og herrer, jeg aner omridset af et Dansk Folkeparti, der er på vej til at blive dansk politiks tredje kraft. Vi skaber balancen mellem rød og blå.

Vi arbejder på at levere fornuftige afbalancerede løsninger. Løsninger, der holder det danske fællesskab intakt.

Kan I huske, da Helle Thorning-Schmidt udskrev valget?

Kan I huske, at hun sagde, at nu er krisen ovre?

Den dag var jeg på mit kontor. Hmm, sad jeg og tænkte. For hvem er krisen ovre? Havde Thorning og Mette Frederiksen da ikke læst aviser? Eller talt med almindelige danskere i de såkaldte yderområder? Det virkede ikke sådan. De mennesker, jeg talte med i løbet af foråret, gav mig masser af eksempler på, at krisen ikke var ovre. Tværtimod.

Krisen VAR ikke ovre, og det er den stadig ikke!

Men det var som om, Thorning og Mette Frederiksen ikke rigtig oplevede udfordringerne. De kan hver eneste måned hæve pæne lønninger. De har ikke store problemer med at komme fra A til B. Nej, Mette Frederiksen og eliten har en hverdag på de bonede gulve, langt fra mange danskeres pressede hverdag. Det var derfor, at de kunne finde på at stille sig op og erklære krisen for overstået, mens krisen stadig kradsede i landets – såkaldte – yderområder.

Det ord er i sig selv misvisende, synes jeg. For ”yderområder” i forhold til hvad? København? I mine øjne er København lige så meget et yderområde som Nordborg og Hanstholm. Det siger lidt om, hvordan mange politikere og medier ser Danmark. De ser Danmark ud af København.

Vidste I for eksempel, at i dag ligger 44 procent af landets statslige arbejdspladser i Region Hovedstaden? 44 procent! Jeg spørger bare.

Tror I ikke, der ville lyde et ramaskrig fra hele det radikale caffè latte-slæng på Østerbro, hvis 44 procent af de statslige arbejdspladser lå i Thisted? Tror I ikke, at de ville gøre alt, hvad de kunne for at få arbejdspladserne til København? Ja, I kender nok svaret.

Det er vigtigt, at vi får vendt udviklingen nu. Inden vores land knækker over. Danmark må ikke blive et land, der er delt i et A- og et B-hold. Et A-hold, der spurter derudaf i København med jobs, gode lønninger, gode sygehuse og offentlig transport.

Og et B-hold i provinsen, der kæmper med at finde job til ordentlige lønninger. Et B-hold, der kæmper en kamp med østeuropæerne om de ufaglærte job på vilkår, som ingen kan leve af eller holde til gennem et langt arbejdsliv.

Vi ved, at der i hele landet er mange familier, som kæmper for at få hverdagen til at hænge sammen. Og til jer vil jeg gerne sige: Dansk Folkeparti har ikke glemt de løfter, som vi har givet til jer! Vi vil blandt andet arbejde for at flytte flere statslige arbejdspladser ud af København.

Hvis vi for en stund vender tilbage til Thorning, kære venner, så kan jeg berolige

jer med, at hun skal nok klare sig.

Hun tillod en ny massetilstrømning af indvandrere, mens hun forsøgte at bilde danskerne ind, at hun havde strammet op. Nu vil Thorning så være FN's flygtningehøjkommissær.

Forinden havde hun og Mette Frederiksen og Margrethe Vestager sendt tusinder af danske ledige ud i kontanthjælp, fordi så kunne Danmark overholde EU's skrappe budgetkrav.

Er det fair?

Faktisk tror jeg, at Thorning på det person-politiske plan kun har oplevet én enkelt krise, der rigtig sved. Det var dengang, EU ikke ville have hende som EU-præsident! Hvor var det utaknemligt af EU! Efter alt det Thorning havde gjort for EU ...

Og sådan er det med nogle af de ledende politikere fra EU-ja-partierne. De er flinke og rare og søde, dernede i EU's flinkeskole. Alt imens de på egne vegne forsøger at få kors og bånd og stjerner på.

Skulle I ønske at læse mere om de triste kendsgerninger, så køb bogen "Mod vinden" ude i forhallen her i Boxen eller på DF's hjemmeside. Her har en journalist, der selv har siddet i Bruxelles, fortalt om sine oplevelser.

Kære venner,

Netop EU har med sin uduelighed igen givet anledning til en ophedet debat i de senere uger. Igen er det blevet blotlagt, at EU ikke er nogen løsning.

I Danmark har Facebook glødet med vrede. Gode venner er blevet uvenner i spørgsmålet om den tilstrømning af mennesker, Europa lige nu oplever fra bl.a. Syrien.

Her i landet reagerer de fleste af os instinktivt på at se druknede børn skyllet i land på en strand i Sydeuropa.

Instinktivt vil man gerne hjælpe, og det SKAL vi også. Selvfølgelig skal vi hjælpe børn og kvinder i nød!

Selvfølgelig skal vi det, og det er vi danskere allerede rigtig gode til. Vi er blandt de bedste, faktisk. I DF holder vi os til det beløb, som FN anbefaler. Men der er brug for, at vi målretter vores bistand til flygtninge i nærområdet, og til det vil DF gerne opprioritere indsatsen markant. Vi vil gerne bruge 0,7 procent af vores bruttonationalindkomst på ulandshjælp. Kun få lande overholder den målsætning, og fælles for alle lande er – uanset bidragets størrelse – at der ikke er ubegrænsede ressourcer i statskasserne.

Det er der også kommet nogle ubehagelige eksempler på: Omtrent samtidig med de grumme billeder fra Sydeuropa var der en anden historie, som fik meget mindre opmærksomhed i medierne. Det handlede om den 98-årige Grethe Larsen, der bor på et plejehjem i Nordjylland. En nat brast hendes seng sammen under hende, og da hun ringede til nattevagten, sagde vedkommende ifølge TV2: ”Jeg hverken kan eller vil hjælpe dig.”

Derfor kom 98-årige Grethe Larsen til at tilbringe natten på gulvet.

Hvis den historie fra TV2 Nord er korrekt, er det endnu et eksempel på, at standarden i velfærdssamfundet skrider. Og mediernes ligegyldighed viser, at den slags oplevelser er ved at være hverdag.

Vi andre står tilbage og må blot anerkende det plejepersonale, de læger og sygeplejersker, som stillet over for nedskæringer kæmper en brav kamp for at levere tryghed.

Mine damer og herrer, i den situation har vi ganske enkelt ikke råd til at lokke tusinder af flygtninge til landet med løfter om gratis bolig og meget andet! Vi har ikke råd til at belønne menneskesmuglere og de rigeste – ofte mandlige – flygtninge. Vi har nemlig også pligt til at tage ordentlig vare på de danskere, der opbyggede velfærdssamfundet.

Kære DF'ere, der er en ting, der undrer mig: Jeg har som nævnt bidt mærke i, at der er rigtig mange mænd blandt de hundredtusinder, der lige nu kommer til Europa. Når hjemlandet er smadret, kan man ikke fortænke de unge mænd i at søge lykken andetsteds. Men direkte FORFULGTE, det er de næppe alle sammen.

Samtidig spørger jeg dog også mig selv, hvorfor de mange mænd egentlig efterlader kvinder og børn i nærområdet? Er det mon fordi, deres kultur tilsiger, at kvinder og børn ikke må rejse selv? For det ville da være logisk at bringe familien i sikkerhed først.

Og jeg kan ikke lade være med at tænke på vores eget lands historie. Sidst der var flygtningestrømme af denne art, da var der tale om en verdenskrig – ikke regionale krige som nu. Og hvad skete der dengang i Danmark? Der skete det, at mange med livet som indsats gik til kamp mod nazismen.

De første danske modstandsfolk var fåtallige, og de kæmpede nærmest med de bare næver. Det burde også være tilfældet nu, bare i Syrien og andre krigshærgede steder. De unge mænd skal ikke sættes i det dilemma at efterlade familien – børn og kvinder – i krigszoner eller nærområder, mens de selv rejser i sikkerhed.

De unge mænd skal ikke lokkes til Danmark med løfter om familiesammenføring og høje sociale ydelser. De skal ikke være ofre for kyniske menneskesmuglere, som scorer kassen på tragedie, mens vi andre betaler.

For det er en kendsgerning, at en af det danske samfunds helt store udgiftsposter handler om asylsøgere. I 2011 var udgifterne til asylansøgere 2,9 milliarder om året. Jeg gentager: 2,9 milliarder kroner. I år forventes det, at udgifterne til

asylansøgere vil løbe op i svimlende 9,2 milliarder kroner. Og hvem skal betale?

Og hvorfor fortæller man ikke i klart sprog, hvad hver enkelt tilflytter koster det danske samfund i kroner og ører?

Og at mange tilflyttere bliver til flere tilflyttere via familiesammenføringer.

Hvorfor?

Sidste år kom der mere end 14.000 asylansøgere til Danmark. Mange af disse skal i de kommende år have familiesammenføringer. Have boliger. Have undervisning.

Bruge vores sundhedsvæsen og skoler.

Bruge vores plejehjem og deltage i diverse ubrugelige integrationsprojekter. Ja, jeg kunne blive ved. Og samtidig har den tidligere regering efterladt os med en række ubetalte regninger og en økonomi, der er kørt helt ud til kanten.

Og på en eller anden måde synes jeg, at Socialdemokratiet har ændret sig. Det er ikke helt det samme menneskesyn som førhen.

Det er ikke længere et parti, hvor man drikker arbejder-bajere og hygger sig.

Sådan er det ikke mere. Nu tror jeg, at den socialdemokratiske partitop er mere til spelt-cornflakes og konsekvensberegninger hen over en caffè latte.

Skal vi ikke sende en hilsen til Socialdemokratiet, der holder kongres i Aalborg: I hævder, at I er de solidariske.

Og I kæmper for velfærdssamfundet. Det synes jeg ikke, man kan se på jeres handlinger. Hvis I virkelig kæmper for de svage i samfundet, så vær da med til sammen med os at gøre noget ved sagen!

Har I tænkt over, at det er de rigeste asylsøgere, der kommer til Danmark? Det er dem, der har råd til at betale op imod 100.000 kr. for en billet til Danmark.

Mens de fattigste flygtninge – ofte kvinderne og børn – sidder tilbage i nærområderne alene og uden megen hjælp og tryghed fra deres mænd, sønner og familiemedlemmer.

Så spørger jeg bare igen. Er det solidarisk? Er det sådan, man skal måle et samfund som Danmark på? At man gladeligt lukker de rigeste asylansøgere ind, som oftest de helt unge mænd, og giver dem en ordentlig stak penge hver måned i ydelser?

Nej, jeg mener, at man skal måle Danmark på at hjælpe dem, der har brug for hjælp. At man hjælper de svageste. De ældre. De syge.

Folk som Grethe Larsen, den 98-årige hvis seng på plejehjemmet gik i stykker, så hun måtte sove på gulvet.

Og det er netop derfor, at vi i Dansk Folkeparti vil arbejde for at omlægge ulandshjælpen, så vi hjælper i nærområderne.

Vi kan hjælpe langt flere i nærområderne. Og her hjælper vi dem, der virkelig har brug for hjælp.

Jeg ved godt, at DF får kritik for BÅDE at ville skære i ulandshjælpen i forhold til den forrige regering OG hjælpe bedre i nærområderne. Men kritikerne har misforstået noget.

Begge dele er økonomisk set fornuftige initiativer. Penge brugt på en bolig i et nærområde, for eksempel, kan rent økonomisk være brugt langt mere effektivt end lejen af en dyr bolig i Danmark. I nærområderne rækker hjælpen længere.

Det nytter ikke, at Syriens kamp- og arbejdsduelige mænd rejser til Europa for at stå i en arbejdsløshedskø og få sociale goder. Det der skal til, er et lokalt erhvervsliv i nærheden af krigsområderne. Hjælp til selvhjælp i nærområderne. Det virker.

Jeg hører ikke til de DF'ere, der er allermest kritisk over for Dansk Røde Kors og de andre organisationer, som hjælper folk i nød. Men jeg kan godt blive beskæmmet over at se, hvordan Dansk Røde Kors ignorerer den virkelighed, der ligger bag Dansk Folkepartis ideer om asylcentre.

Det er som om, at alle behandlerne i Dansk Røde Kors på forhånd har accepteret, at alle de nye flygtninge skal integreres med det samme.

For det er jo ikke muligt! Vi har massive problemer med at integrere de indvandrere, vi allerede har. Tidligere på året oplevede vi en utilpasset person med indvandrerbaggrund lave et terrorangreb i København. Jeg siger ikke dette for at genere alle indvandrere, for lad det være sagt med det samme:

Rigtig mange indvandrere og deres efterkommere bliver gode samfundsborgere i Danmark. Mange er gode borgere, og DF er et parti, der tilgodeser velintegrerede indvandrere på lige fod med andre danskere.

Selvom de velintegrerede indvandrere måske ikke lige er født i Danmark, så kan de godt se, at det ikke nytter at lade islamisterne køre dagsordenen.

Jeg tænker her på demokrati-bekæmpende organisationer som Hizb ut-Tahrir. Næh, loyldige indvandrere kan mindst af alle være tjent med at se deres arbejdsomhed blive ødelagt af de bekvemmelighedssøgende islamister.

Men desværre har vi altså et problem, som siger spar to! Jeg læste for nylig i Ekstra Bladet en historie – som, hvis den er korrekt, er ganske rystende. Den handlede om en arbejdsløs mand i København.

En mand med en tandlægeuddannelse. En af dem, som ifølge venstrefløjten kunne bidrage til vores samfund.

Men næppe lige ham her, for han nægter at tage et arbejde, hvor han skal arbejde med kvinder, der ikke er tildækkede. Han vil heller ikke arbejde på steder, hvor han kan komme i kontakt med alkohol eller svinekød.

Ja, manden har mange krav. Han vil heller ikke tage et rengøringsjob! For hold nu fast – det er under hans niveau som veluddannet tandlæge.

Den krævende mand blev sur og klagede til Ligestillingsnævnet. Han mente, Københavns Kommune optrådte racistisk. Og så måtte kommunens jurister i arbejde. Det blev dyrt for samfundet – for skatteyderne. For jer.

Den slags mennesker har vi ikke plads til, når vi samtidig må konstatere, at 98-årige pensionister tvinges til at sove på gulvet.

Københavns Kommune nægter at oplyse navnet på manden, men han skal efter min mening bare sendes tilbage til dér, hvor han kommer fra. Er I enige?

Men nu til en god nyhed om en mand, som de fleste af os kender navnet på: Gimi Levakovic. Ham der den højtråbende sigøjner-boss, som TV2 har lavet en dokumentar om. Ham, som ikke rigtig kan finde ud af det der med lov og orden. Ham, som heller ikke rigtig kunne finde ud af det der med at finde et arbejde.

Ja, den gode nyhed er som bekendt, at han er blevet udvist af Danmark i 12 år. Den dom ankede han selvfølgelig med det samme. Ja, jeg mener jo, at han skulle udvises for bestandigt. Men retten kunne desværre ikke idømme ham en hårdere straf. Desværre. Jeg håber, at han bliver væk for altid. Men mon ikke at han med tiden kommer til at savne det danske velfærdssystem og vores offentlige ydelser dernede i Kroatien?

Jeg spørger mig selv, hvorfor det skulle tage så lang tid at få retfærdigheden til at ske fyldest? Hvorfor skulle der en ny regering til, før det skete?

Og hvad sker der egentlig, hvis der i disse dages asylkaos ankommer nye vanekriminelle til Danmark? Skal de også, ligesom Levakovic, begå en stribe forbrydelser, før regeringen forsigtigt og tøvende sender dem ud igen?

Og her kommer vi så til et af mine centrale budskaber:

Vi danskere betaler en utrolig høj pris for ikke at skulle sænke farten på grænsen mellem Danmark og Tyskland. En alt for høj pris, hvis I spørger mig. Og hvorfor skal Angela Merkel og svenskerne egentlig bestemme, om vi danskere

skal have en grænsekontrol eller ej?

Vi ved, at indbrudsbander og organiserede kriminelle og udviste kriminelle uden problemer kører frem og tilbage over grænserne.

Vi ser, hvordan udviste kriminelle kommer tilbage til Danmark og begår uhyggelig kriminalitet. Til trods for et indrejseforbud. Det skal der snarest rettes op på.

Det kræver, at vi får indført en effektiv grænsekontrol og strengere straffe for folk, der bryder et indrejseforbud. Og det kan kun gå for langsomt!

Vi skal være herrer i eget hus igen. Det skal være os som samfund, der sætter rammerne. Ikke de kriminelle.

Jeg ville personligt intet have imod at løfte foden en smule fra speederen på vej over grænsen eller blive stoppet af nogle toldere eller politibetjente, hvis det kunne være med til at sikre, at vores dejlige land blev tryggere for os alle sammen. Og jeg tror, at mange danskere har det på samme måde. Det handler om personlig – og national – sikkerhed.

Og her har det været lidt beskæmmende at se den nye Venstre-regering træde sig selv over tærne. Lige nu er der en risiko for, at Lars Løkke Rasmussens og Inger Støjbergs regering bliver den sidste i Europa, der har vidtåbne grænser. Så er vi da først med noget i Europa, ikke sandt? Først med at være sidst.

Samtidig har vi danskere ikke engang registreret de mennesker, der er kommet til landet i den senere tid. Islamisk Stat praler med, at deres partisaner lige nu smyger sig ind i Europa.

Vi må ikke glemme, at vi med Islamisk Stat står over for verdens

altoverskyggende og største sikkerhedstrussel lige nu, og i det lys blegner Ruslands præsident Putin og verdens andre uromagere altså fuldstændig. Og hvorfor siger jeg det?

Fordi Islamisk Stats formørkede syn på verden med sin fasthed, disciplin og krig er et reelt tilbud til vestens rodløse, muslimske unge mænd, der trænger til oplevelser. IS lokker unge med et sandt bombardement af søde lokketoner, specielt via internettet. Sågar indtagelsen af vestens fastfoodherligheder er såmænd helt OK med IS' styrmænd.

Bare de får fat i nogle hellige krigere. Og med involveringen i storstilet menneskesmugling har Islamisk Stat formået at rokke ved nogle helt afgørende grundpiller i Europa, mens landenes regeringer famler rundt som elefanter i en glasbutik. Alt det bør vi gennemskue og forstå at modgå.

Der er brug for, at vi samlet og i fællesskab giver Islamisk Stat modstand.

I den modstand vil Dansk Folkeparti gerne gå forrest!

Konklusionen må være, at vi må og skal have orden i eget hus. Lige nu ved vi faktisk ikke, hvilke mennesker der kommer til landet – og om de som hævdet af Lars Løkke rejser videre til Sverige.

Selv den tyske kansler, Angela Merkel, har lavet en kovending. Nu vil Merkel alligevel ikke have helt åbne grænser.

For få dage siden indførte Tyskland midlertidig grænsekontrol, mens Ungarns Viktor Orbán, som rent faktisk overholdt EU's grænseregler, blev kritiseret. Hvor var det uretfærdigt!

Ønsket om grænsekontrol er ikke enestående i Europa, og selv svenskerne har grænsekontrol på Øresundsbroen. Kort og godt, EU's grænsesamarbejde er brudt sammen.

Af samme grund er der sikkert ikke mange, som husker at fejre, at EU's Schengen-grænseaftale har 30 års jubilæum i år. Der var nemlig problemer længe før den seneste masse-tilstrømning af mennesker.

Den manglende grænsekontrol har i mange år givet en masse utryghed, fordi politiindsatsen ikke er blevet styrket for at imødegå presset fra udenlandske kriminelle bander.

Schengen-aftalens dårlige ry kunne have været undgået, hvis man havde forebygget og bekæmpet kriminaliteten.

Jeg mener, at det er politikernes ansvar at give politiet de nødvendige ressourcer, så vi kan få nedbragt den kriminalitet i landet, som udenlandske bander i dag udfører. De udenlandske kriminelle koster også statskassen millioner af kroner hvert eneste år. Millioner, som vi kunne have brugt på bedre forhold for de ældre, for de syge og på at forbedre vores velfærdssystem.

En opgørelse viste sidste år, at udenlandske indsatte kostede de danske skatteydere 560 millioner kroner i 2012. Heraf udgjorde udgifterne alene til østeuropæere vanvittige 200 millioner kroner. Den udgift er næppe blevet mindre siden da.

Og så sent som i april i år fik jeg et svar i Folketinget fra tidligere justitsminister

Mette Frederiksen, hvor det blev oplyst, at antallet af sigtelser mod rumænere på fem år er steget fra 2.700 til mere end 10.000. 10.000 sigtelser af rumænere på ét enkelt år. Det er da alarmerende høje tal, som vi ikke længere bare kan eller skal ignorere.

Det handler således ikke bare om de senere ugers tusinder af grænseoverløbere.

En effektiv grænsekontrol kan være med til at forhindre noget af den udenlandske kriminalitet her i landet – også selvom en grænsekontrol ikke er det eneste svar på grænseoverskridende kriminalitet.

For hvad er egentlig alternativet til en effektiv grænsekontrol? Flere grænseoverløbere, som ikke bliver registreret.

Skal EU levere løsningen? Det skulle så være noget nær første gang, det skete!

Er løsningen at lave flere EU-aftaler, som Merkel og Løkke og Thorning og Frederiksen kan løbe fra?

Er løsningen at fortsætte EU-ja-partiernes linje?

Her vil jeg bede jer huske på noget: Ja-siden, ja-partierne... alle dem, som med blå lys i øjnene ønsker mere EU i Danmark ... Dem kan man altså ikke stole på.

Det er vigtigt at huske, for om få måneder, den 3. december, skal vi til folkeafstemning. De fem partier ved godt, at danskerne er en lllllle smule skeptiske, mildt sagt ..., så de tilbyder jer en meget fin såkaldt ”tilvalgsordning”. Det lyder da dejligt, ikke?

De højt betalte EU-spindoktorer har sikkert haft det sjovt, da de fandt på det der med ”tilvalgsordningen”. For der er altså mere tvang end tilvalg i det, vi stemmer om den 3. december.

Det er i virkeligheden en ”fravalgs”-ordning, vi får tilbudt. Bliver det et ja den 3. december, siger vi nej og farvel til dansk selvbestemmelse, suverænitet og demokrati på rets- og udlændingeområdet.

Skal vi fravælge ønsket om en grænsekontrol?

Skal vi fravælge vores ret til at sige fra over for EU’s fælles asylpolitik?

Hvis danskerne 3. december afskaffer retsforbeholdet og indfører ja-sidens tilvalgsordning, kan De Radikale og de andre EU-partier i det danske folketing gå ind i et røgfultt baglokale og pådutte os alle meget mere EU.

Er I trygge ved det?

Lad os lige kigge tilbage. Husker I, hvordan den seneste EU-traktat blev påduttet os af Fogh og Thorning, uden at vi blev spurgt og i strid med danske demokratiske traditioner? Fogh gav os en traktattekst, der i forskellige versioner var blevet nedstemt rundt omkring i Europa.

Jeg spørger bare: Er I trygge ved at lægge dansk asylpolitik i hænderne på De Radikale og co.? Som arbejder for, at Danmark kommer helt ind til kernen i EU?

Så kære venner: Ryst ikke på hånden, når I sætter kryds ved et nej 3. december.

Ryst ikke på hånden, selvom I i løbet af efteråret vil blive mødt af ja-partiernes skræmmekampagner. I ved: Det der med, at alt bliver helt forfærdeligt, hvis I ikke gør, som de siger.

Kan I huske, dengang de spåede, at Danmark ville nærme sig fallittens rand, hvis vi ikke kom ind i euroen? Det er jo nærmest tragikomisk at tænke tilbage på. Stol endelig ikke på de fem ja-partier, hvis de skulle finde på at garantere, at de da aldrig kunne finde på at flytte vores selvbestemmelse over asylpolitikken ned til EU.

Stol endelig ikke på ja-siden, når den hævder, at folkeafstemningen handler om et ja eller nej til dansk deltagelse i det europæiske politisamarbejde, Europol.

Det passer ikke. Danmark kan sagtens være med i det europæiske politisamarbejde. Både Norge, Schweiz og Island har allerede sikret sig en parallelaftale med EU i forhold til politisamarbejdet.

Og de tre lande er ikke engang medlemmer af EU, så det er noget nær utænkeligt, at Danmark skulle få et nej.

Sandheden er, at ja-partierne slet ikke har søgt denne løsning.

Thorning og Løkke har ønsket at opfinde et problem, for så kan de afpresse vælgerne den 3. december.

Men vil vi lade os afpresse til at stemme ja? Det håber jeg ikke. Vi har brug for et rungende nej, så vi stadig styrer det danske demokrati – fra Danmark og af danskere.

Det er vores land.

Nu skal I hilse på vores femten nye folketingsmedlemmer. Vil I ikke nok komme herop på scenen til mig?

Kære alle nye folketingsmedlemmer:

I har hver og en ført en fantastisk folketingsvalgkamp.

Jeg tør slet ikke gætte på, hvor mange timer I har brugt ude på gaderne under valgkampen.

I har kæmpet. I har knoklet. I har gjort det ikke mindre end aldeles fremragende. Jeg er stolt over den indsats, som I har leveret. Og jeg ser frem til samarbejdet i folketingsgruppen.

Jeg vil bede jer alle om at give vores nye folketingsmedlemmer en stor hånd.

Og skal vi ikke også give alle de genvalgte en hånd?

Nu til rosinen i pølseenden, som man siger.

Eller måske skal jeg passe lidt på at bruge det udtryk lige her - rosinen i pølseenden. Men det ændrer ikke ved, at jeg har gemt det bedste til sidst.

Pia, vil du rejse dig op! Det er dig, der er rosinen i pølseenden i min tale.

Vi to har oplevet meget sammen gennem de seneste 20 år på Christiansborg. Og før det.

Du har om nogen kæmpet for Dansk Folkepartis mærkesager hver eneste dag. Fra morgen til aften. Ud over det politiske, har du også uden tvivl været som en mor for blandt andre mig. Du har bekymret dig om os alle. Om vi fik nok søvn. Om vi fik nok mad. Ja, endda om vi kunne finde ud af at klæde os ordentligt. Ja, du har kort sagt været en enorm støtte for os alle. Inklusiv mig.

Det vil jeg gerne sige mange tak for.

Og intet kunne gøre mig mere stolt end at se dig bestride posten som formand for Folketinget.

Du har været i Folketinget i mere end 31 år. I 31 år har du troligt og ukueligt kæmpet for dine synspunkter. Dag efter dag. År efter år.

År efter år. Pia, du er verdens sejeste politiker og et sødt og rart menneske. Jeg føler mig utrolig heldig over at have fulgt med dig på din vej fremad – altid fremad – uanset hvad du så end blev budt af modgang.

Jeg er imponeret over din evne til at kæmpe mod talrige modstandere på en og samme tid og aldrig, aldrig give op ... At sige, du er inspirerende, er næsten at bruge et lidt for fattigt ord.

Du minder mig om nogle af dem, man hørte om i forbindelse med Den Kolde Krig. Dissidenter og systemkritikere, blev de kaldt. Dem, der turde sige deres mening, men som blev modsagt fra snart sagt alle sider og kom til at betale en

meget høj personlig pris.

Jeg tænker på folk som Andrej Sakharov og Václav Havel, der blev forfulgt for deres meninger. Du har udvist det samme mod som dem. Og du har fortjent din post som formand for Folketinget.

Lad os alle lige give Pia en stor hånd for hendes helt uvurderlige indsats for Danmark.

Tillykke!

Kære venner!

Tak for jeres utrættelige indsats. I er simpelthen Danmarks mest engagerede partimedlemmer.

Jeg synes, at vi alle her til sidst skal give hinanden en kæmpe hånd for den fantastiske holdindsats, som i juni sikrede Dansk Folkeparti den største valgsejr nogensinde. Det kan vi være stolte af.

Men arbejdet ligger foran os. Vi skal befæste vores stilling - og måske vigtigst af alt: Vi har brug for at stemme rungende nej tak til mere EU, når der er folkeafstemning 3. december.

Det er vigtigt for vores velfærdsstat. For vores demokrati. Det er vigtigt for Danmark.

Og husk på, at DF er på vej til at blive en tredje mulighed. Det gælder også i udenrigspolitikken.

Sammen finder vi balancen. Vi vender ikke ryggen til omverdenen, men vi er heller ikke naive.

Vi er fredselskende og hjælpsomme, og vi samarbejder gerne.

Men vi insisterer på, at Danmark er vores land.
Skabt som det er af de danske generationer, som gik forud og undertiden betalte en høj pris for, at vores generation i dag lever i frihed og selvstændighed.

Kære DF'ere, tak fordi I lyttede til mig i dag.

Kilde

Ukendt

Tags

Dansk Folkeparti, EU, Politisk tale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/peter-skaarups-aarsmoedetale-2015>